

CA VỌNG-CỔ HOÀI LANG 8

Nghĩ cho cùng, khiến tâm trung nó lạnh lùng kinh hãi.
Bấy lâu nay, tôi mê say nơi biển ái trời tình.
Ta cạn suy, nào ra chi cái sắc khuynh-thành.
Mà đam thân, nhấn vào nơi nước lửa cho đành.
Tiếng sấm vang, làm tiêu tan cái khối si-tình.
Vu-san tỉnh giấc, mình lại hỏi mình được những ích
chi? ? ? Hay là rồi, tuồng ái ân đã hạ màn liễu kết.
Chỉ thấy những là, đều sợ sệt kinh khiếp nhiều khi.
Ngó nước non, cảnh bi-quan mịt mờ trời ly-hận.
Trái biết bao lần, đà thương giận thảm thiết sâu bi.
Hồi mê thời, tội quản thiên nào có sợ gì...
Còn kể chi, đều bắt nhân tàn ác vô nghi.
Bởi vì tình mà tàn tận thiên lương.
Dám cả lòng ám sát mạng-nhân.
Nay nhớ ra ghê gớm muôn phần.
Lương-tâm hành phật xuất đêm ngày cần rút tợ kim châm.
Lúc canh khuya tiếng cây rung lá rụng cũng hải hùng.
Thấy bóng kinh hồn nghe xạt xạt cũng hồi hộp tâm
trung. Nghĩ suy ra khôn nạn đà khôn cùng.
Thân hình tuy thông thả, chớ tinh thần dường đã bị
lao lung.